

Fart de ser un desagraït

«El meu marc mental és català, però encara som a la cosa espanyola i hem de ser seriosos. No podem estar pendents de si el senyor Sánchez avui té més o menys ganes de surfejar»

Diuen que l'agraïment és la memòria del cor. Francament, jo no sóc tan cursi, i mira que sóc antic, i començo a anar just de paciència amb la fatxenderia que ens està venint, que a més ens deixen de desagraïts i egoistes. No cal anar gaire enllà. Fa uns dies ens assabentem que l'Estat només executa el 36% de les inversions que pressuposta, i a callar perquè podria ser pitjor (ah, sí? Com? Trauran les vies?). Després que, ara sí, ens abaixen l'IVA de la llum del 10 al 5%, que si l'ajuda pels carburants. Mentrestant, no sabem com ens quedarà la quota d'autònoms, però vés pagant i vés avançant l'IVA que de la morositat ja en parlarem. I, sembla ser que això no s'ho havia plantejat ningú fins ara, l'Estat decideix abaixar un 50% el preu del transport públic. I fins avui? Tots aquests mesos, abans de la maleïda guerra a Ucraïna, quan ja estreníem les dents, què? Fins al moment no era mala idea fregir el ciutadà a impostos, sembla ser. Ara, una mica d'aire, però poc.

Anem al ritme dels interessos del president Sánchez. Li reconec al líder del PSOE una gran capacitat de dirigir en segon terme, de no cremar-se i de fer que socis i aliats es barallin mentre ell va fent. Ara bé, el parèntesi que s'ha marcat amb les eleccions andaluses i ara amb quedar guapo a la cimera de l'OTAN és del tot imperdonable, irresponsable i li va en contra. Espanya fa setmanes, mesos, que va improvisant. El meu marc mental és català, però encara som a la cosa espanyola i hem de ser seriosos. No podem estar pendents de si el senyor Sánchez avui té més o menys ganes de surfejar. A més, amb aquesta incompareixença a l'hora de decidir està fent créixer el PP de Feijóo, que no ha de fer res. El fa aparèixer com una alternativa. I el peix es mossega la cua, perquè és clar ara resulta que el PP li bufa l'orella i té fred de peus. Fes la teva feina primer, Pedro Sánchez.

Deia que ens titllen de desagraïts, que no ens conformem mai. També fem la nostra nosaltres, alerta. Hem fet bé això dels Jocs d'Hivern? Com tenim les escoles pel curs que ve? Què pensàvem que passaria amb les autopistes? Doncs 30 quilòmetres de cua. El nostre melic no ens permetia veure que l'AP-7 és la via més transitada de la península? Amb algun altre conseller o president això no hauria passat, però havíem de donar una alegria a la població. On queda la vinyeta? I està per veure que Europa no ens faci tornar a posar peatges. Desagraïts som perquè ens queixem de la manca d'inversions i de carinyo de part del Govern espanyol. Carinyo que hem pagat per avançat, per altra banda. I a casa nostra doncs anem fent, amb aquest nivell d'organització similar al d'un comiat de solter en moltes ocasions, amb excepcions comptades i celebrades.

I també som desagraïts amb qui vol fer coses. S'ha renovat el Mobile World Congress fins al 2030. Un èxit. El que em sembla més triomfant és que l'alcaldeessa Ada Colau ara n'estigui tan satisfeta, quan a la seva primera campanya electoral -la de la màfia i el #sísepuede- es basava en desmuntar grans esdeveniments com aquest. Potser ha entès que no es tracta d'un congrés d'uns dies, no és una fira d'aquelles amb terrissa, collarets, coixinets amb llavors, i la sempre atractiva coca de Perafita. Hi ha més, el Mobile és un exemple de creació i manteniment del que se'n diu ecosistema econòmic. En aquest cas de caire tecnològic. Com fa uns anys vam ser clúster del motor, del tèxtil... Convé no parar. De fet, aquest dilluns va ser el dia de l'Empresa. I dos 'saraus' que van muntar Foment del Treball i Pimec (algú sap alguna cosa de la Cambra de Comerç?) van ser els que van permetre que aquests que no es parlen o no s'entenen tinguessin moments per acostar-se. I mentrestant seguim sense saber ni apreciar què fan les nostres empreses i autònoms. La gent normal, vaja. Perquè continuarem sent uns desagraïts, i en aquest cas amb qui no toca.